

ger vedrørende ægtebørn. Klageren havde fået afslag af landsretten og højesteret på en ansøgning om tilladelse til at anlægge faderskabssag vedrørende et ægtebarn uanset overskridelse af såvel 1 års som 5 års fristen. Justitsministeriet har over for kommissionen tilkendegivet, at justitsministeriet vil fremsætte lovforslag om ensartede frister for mænds og kvinders adgang til at anfægte ægtemandens faderskab.

3. I de andre nordiske lande er reglerne om faderskabssagers behandling blevet revideret inden for de seneste år.

I Norge gælder efter barneloven, der trådte i kraft den 1. januar 1982, for såvel ægtemanden som hustruen en frist på 3 år fra barnets fødsel for adgangen til at anfægte ægtemandens faderskab, dog med mulighed for dispensation. Reglen svarer for ægtemandens vedkommende til den hidtil gældende regel, hvorimod hustruen ikke tidligere har haft mulighed for at anfægte ægtemandens faderskab.

I Sverige gennemførtes i 1975 en ændring af Forældreabalken, hvorved de hidtil gældende frister for ægtemandens søgsmålsret ophævedes, således at ægtemanden nu har en tidsubegrænset søgsmålsret. Hustruen har som tidligere ikke mulighed for at anfægte ægtemandens faderskab til ægtebørn.

I Finland er i 1976 i lov om børns retsstilling fastsat en frist på 5 år fra barnets fødsel gældende for såvel ægtemanden som hustruen for anlæggelse af faderskabssag vedrørende ægtebørn. Der er dog mulighed for dispensation.

4. Efter det anførte finder justitsministeriet det ønskeligt af hensyn til barnets tarv, at der indføres en frist for moderens adgang til at anfægte ægtemandens faderskab og til at begære en afgjort faderskabssag genoptaget. Justitsministeriet finder endvidere, at der bør gælde samme frist for mænd og kvinder. Der bør fortsat være mulighed for, at landsretten kan meddele dispensation fra fristen.

Da søgsmålsfristen er begrundet i hensynet til barnets tarv, finder justitsministeriet ikke, at der er grundlag for at indføre en begrænsning i barnets ret til, når det er blevet myndigt, at anlægge faderskabssag. Derimod er der efter justitsministeriets opfattelse ikke tilstrækkeligt grundlag for at fritage barnets værge for søgsmålsfristen. Da initiativet til en værgebeskikkelse med henblik på anlæggelse af faderskabssag kan komme fra en af faderskabssagens øvrige parter, finder justitsministeriet det rettest, at der også i disse tilfælde kommer til at gælde en frist, således at det bliver landsretten, der afgør, om der er grundlag for efter fristens udløb

at tillade, at en faderskabssag anlægges eller søges genoptaget.

Det foreslås, at der ligesom i Norge alene skal gælde én frist, og at fristen fastsættes til 3 år regnet fra barnets fødsel, jfr. lovforslagets § 1, nr. 1, og § 2, nr. 6. Det har vist sig uhensigtsmæssigt med en frist, der som den gældende 1 års frist regnes fra det tidspunkt, ægtemanden eller den mand, der er blevet dømt i en afgjort sag, er blevet bekendt med de omstændigheder, som kan begrunde anlæggelse eller genoptagelse af en faderskabssag. Retten vil således normalt først efter sagens anlæg og efter partsforklaringerne have mulighed for at tage stilling til, om søgsmålsfristen er overskredet. I bekræftende fald må sagen afvises eller udsættes med henblik på indgivelse af dispensationsansøgning til landsretten.

1 års fristen må endvidere anses for at være for kort i forhold til barnets moder, idet hun normalt ved barnets undfangelse vil være bekendt med de rette forhold og derfor allerede få måneder efter barnets fødsel ville være afskåret fra at anlægge faderskabssag.

En frist på 3 år regnet fra barnets fødsel giver efter justitsministeriets opfattelse moderen og ægtemanden rimelig tid til at overveje, om de bør søge at anfægte ægtemandens faderskab. Samtidig vil en faderskabssag, anlagt inden barnet fylder 3 år, normalt ikke påføre barnet samme betydelige ulemper, som en faderskabssag ville medføre for et større barn. I særlige tilfælde vil domstolene endvidere i overensstemmelse med anerkendelseslæren, jfr. pkt. 2, efter omstændighederne kunne anse en ægtefælle for afskåret fra inden 3 års fristens udløb at anfægte ægtemandens faderskab. Ægtefællerne må f.eks. anses for at være afskåret herfra i tilfælde, hvor barnet med ægtemandens samtykke er undfanget efter insemination.

Den foreslåede frist indebærer, at ægtemænd, som bliver bekendt med hustruens forhold til tredjemand senere end 3 år efter barnets fødsel, men inden barnet er fyldt 5 år, i modsætning til de gældende regler skal opnå dispensation fra landsretten for at anlægge faderskabssag.

5. For så vidt angår behandlingen af faderskabssager vedrørende børn uden for ægteskab har politiet uden for København efter de gældende regler i børneloven til opgave at modtage oplysning fra moderen eller de sociale myndigheder om, hvem der er eller kan være fader til barnet. Politiet uden for København skal endvidere modtage faderens eventuelle anerkendelse af faderskabet eller forelægge sagen for retten. I København varetages disse opgaver af overpræsidiat. Ønsker moderen